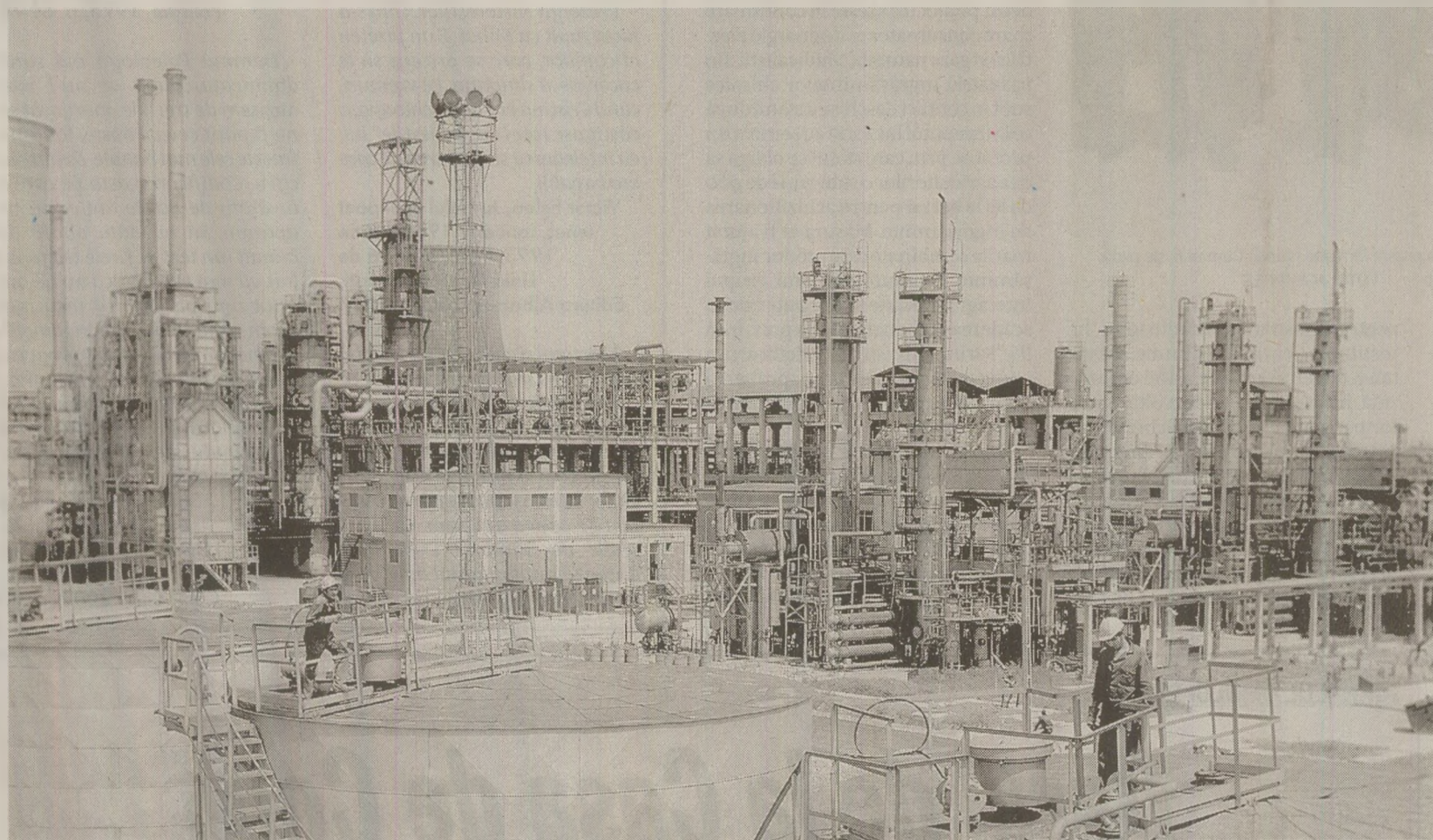

Din 1989, industria chimică a trecut din avanpostul modernizării direct în colaps

După București, în Argeș se găseau cele mai multe întreprinderi chimice. Combinatul de prelucrare a țeiului de la Pitești era printre cele mai mari din țară FOTO: AGERPRES

Industria chimică românească era văzută în 1989 ca fiind în avanpostul modernizării, gata să schimbe fundamental fața României în perioada 2010-2020.

„Sunt mai bine de două decenii de când, prin atenția și lucida prospectare a viitorului, prin judicioasă și profundă reevaluare a potențialului creator al poporului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu avea să încrediteze științei nobila misiune, nu numai de a participa, ci și de a anticipa toate realizările de ordin practic, de a se implica în toate coordonatele activității umane” se arată într-un articol publicat în almanahul „Magazin '89”.

Articolul menționează activitatea prodigioasă a tovarășii academice de renume internațional Elena Ceaușescu. „Evoluția ascendentă a cercetă-

rilor în domeniul chimiei și petrochimiei și dezvoltarea sistematică în fiecare etapă sunt legate nemijlocit de activitatea și contribuția directă a tovarășii academice doctor inginer Elena Ceaușescu, președintele Consiliului Național al Științei și Inovării, care a orientat forțele de specialitate spre cele mai noi tendințe ale tehnicii mondiale, în corelare cu programele de dezvoltare ale tuturor ramurilor economiei naționale”.

Cheltuieli mari

În fapt, industria chimică nu realiza produse cu valoare adăugată mare, ba chiar consuma mai mult decât vindea. „În România anulului 1989, cheltuielile pentru un dolar producție erau de șase-șapte ori mai mari față de Oc-

cident pentru că aveam o industrie energofagă” preciza recent analistul economic Ilie Șerbănescu. Datele consemnate îi dau dreptate. Potrivit „Anuarului statistic al României 1990”, editat de Comisia Națională pentru Statistică, dinamica producției din industria chimică a crescut în 1989 de 221 de ori față de 1950 în industria chimică. Ritmul mediu anual de creștere a fost de 14,9%. Între 1960 și 1989, numărul întreprinderilor din chimie a urcat de la 57 la 89, iar numărul mediu al salariaților a crescut de la 45.856 în 1960 la 207.195 în 1989. Consumul de energie electrică pe muncitor a urcat și el până la ceruri, de la 18.025 kWh până la 56.910 kWh în 1989. În fapt, industria chimică era în declin, după ce maximul statistic fusese atins în 1980, când în această

ramură, deși număra doar 80 de întreprinderi, numărul salariaților era de 220.044 oameni. Consumul era și el mult mai mare, de 60.217 kWh pe muncitor.

Față de producția din 1938, producția din această industrie a crescut de 379 de ori, față de 1950 de 221 de ori. Structurat pe județe, în 1989 municipiul București conducea cu un total de 14,6% din ramura chimică, urmat de județul Argeș, unde partea de petrochimie de la rafinaria Arpechim realiza 8% și Prahova, unde prezența rafinăriilor a dus județul la o cotă de 7,2%. Urma Bacăul, ce producea indesebi prin combinatul AMURCO 6,7%, Vâlcea, prin Olchim era 6,5% și județul Brașov, cu alte 6,1%.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALUL ZILEI

În fiecare primăvară, de câțiva ani, la Cluj-Napoca se desfășura „primăvara cinematografică”. După nume, te-ai aștepta să fie vorba despre vreun festival de film. În realitate, „manifestările culturale-artistice” reunite sub această titulatură omagiau pe șeful statului și partidul conducător. Studenții la „Construcții” făceau practica pe șantier. În București, mulți dintre ei erau distribuiți la ansamblul de locuințe din zona Chelle Zănoagei, stația de metroul Titan, cupolele de la complexurile Pantelimon și Unirii, amenajarea lacului Dâmbovița. Între 27 mai și 2 iunie, s-au desfășurat „Zilele cărții pentru copii”, în cadrul ediției a VII-a a Festivalului național „Cântarea României”. În școli, grădinițe, case ale pionierilor și șoimilor patriei,

bibliotecii, librării, la case de cultură și cămine culturale aveau loc întâlniri cu scriitorii, lansări de cărți, concursuri și expoziții de desene.

Șantierul, „amfiteatru” ale studenților la Construcții

Studenții de la Facultatea de Construcții Civile și de la Facultatea de Hidrotehnică, Drumuri și Căi Ferate făceau practica pe șantierele patriei.

(Continuare în pag. a II-a)

Silviu Purcărete — „cel așteptat” la Craiova

„Cum spunea marele poet Nichita Stănescu, poezia și arta în general trebuie să încurajeze soarele să răsară și femeia să nască. Această metaforă cred că se potrivește de minune superbului spectacol al Naționalului craiovean, «Piticul din grădina de vară», în regia lui Silviu Purcărete, care cuprinde secvențe zguduitoare”, Grigore Vieru, 25 iunie 1989.

Piesa „Piticul din grădina de vară”, pusă în scenă în ultimul an de comunism în regia lui Silviu Purcărete, acest mare regizor care urma să îmbece cu forța, generozitatea și modestia lui scena Teatrului Național craiovean, a făcut în același an (alături de „Unchiul Vanea” și „Mobilă și durere”) turul României într-un turneu care a rămas în amintirea a

mii de spectatori care au aplaudat frenetic la tragerea cortinei.

Împătimiții de teatru veneau de la București pe ploaie și viscol pentru a vedea un „pitic din grădina de vară” ieșit din viziunea rutinieră de până atunci. La una din reprezentațiile piesei, printre spectatori din sala Naționalului craiovean se afla și o puștoaică. Însoțită de tatăl său. Nu știa cu ce se mănâncă actoria, dar ar fi vrut să soarbă fiecare replică a fiecărui actor. Cioplea în mintea ei, precum un sculptor amator, fiecare rol, fiecare personaj. Apoi îl șlefua sau îl dădea la o parte. A descoperit astfel că teatrul poate să-i creeze senzații puternice. Despre „Piticul din grădina de vară”, piesa lui D.R. Popescu regizată de Purcărete la Craiova se poate spune că

este o piesă cu ilegaliști, că este o dramă ilegălistă. Puștoaica n-ar fi înțeles în ruptul capului la vârsta aceea ce este „ilegalistul”, „ilegalitatea” și cu ce se mănâncă ea. Dar un igheb de apă în mijlocul scenei, niște paturi de cazarmă în decor și protagonistă căreia i se smulgeau unghiile pe scenă au marcat-o direct. Persoajul Maria reprezintă frumusețea, cea frumusețe despre care chiar Grigore Vieru spunea în iunie 1989 că „este de fapt răzbuțarea frumuseții pe urâtenie”, considerând răscăltătoare scena în care Maria naște încătușată.

Puștoaica nu înțelegea în ruptul capului răutatea oamenilor din piesă.

(Continuare în pag. a II-a)

Nicolae Ceaușescu, omagiat de studenții-activiști

Sâmbătă, 27 mai, mai-marii studenților din România se întâlneau la București.

În limbajul de-atunci, Capitala găzduia lucrările ședinței-plenare a Consiliului Unirii Asociațiilor Studenților Comunisti. Oficial, liderii studenților se întâlneau pentru a analiza „activitatea organelor și organizațiilor UASC (ASC) în domeniul cercetării și creației științifice studențești”, după cum scriau, identic, ziarele. Cititorii de gazete mai aflau și că a fost adoptat „planul de măsuri privind perfecționarea activității organizațiilor studențești”. La finalul ședinței, „într-o atmosferă de puternică angajare revoluționară”, cei mai destoinici studenți au trimis o telegramă

pe adresa lui Nicolae Ceaușescu. „Însuflețiti de exemplul dumneavoastră de muncă și viață”, scria în „telegramă”, de mărețele realizări obținute de țara noastră în epoca cea mai luminoasă a istoriei noastre naționale, «epoca Nicolae Ceaușescu», de bilanțul strălucit cu care poporul român se pregătește să întâmpine cea de-a 45-a aniversare a revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă, de la 23 August 1944 și Congresul al XIV-lea al Partidului, Congresul victoriei socialiste, al independenței depline, economice și politice a României, tineretului universitar al țării se angajează în fața partidului, a dumneavoastră, mult iubite și stimatelor tovarășe secretar general, să

facă totul pentru a fi, în toate împrejurările, în primele rânduri ale muncii pentru țară, să probeze spiritul revoluționar și înaltă competență profesională, în focul viu al activității eroice a poporului nostru pe șantiere, în întreprinderi și pe ogoare, în școli și facultăți, pretutindeni acolo unde, sub semnul de flacără al partidului, pulsează voința nestăvilită a poporului român de a face istorie pașnică, de a dovedi atașamentul nețărmurat la politica clarvăzătoare a partidului, la cauza edificării socialismului și comunismului pe pământul scumpei noastre patrii — Republica Socialistă România.”

(Continuare în pag. a II-a)

CRIZA DE OPORTUNIȘTI

Una dintre noile mari „probleme” cărora trebuia să le facem săptămânal față la România literară în prima parte a anului 1989 era criza de oportuniști. Pentru fiecare număr se cerea de „sus”, de la „forumi”, și se cerea insistenț, să publicăm câteva poezii patriotice-partinice, să avem două-trei

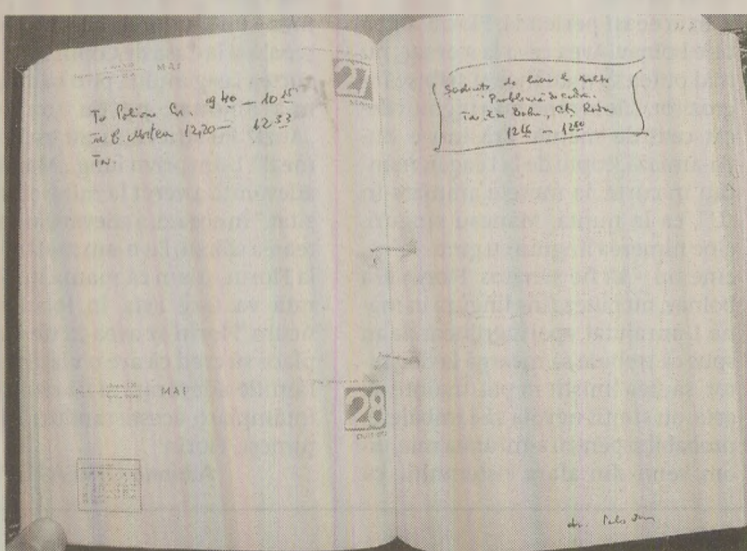
„articole de dezbatere”, pseudonim de epocă pentru orice text ce conținea măcar o trimitere la „gândirea Tovarășului”, de nu și un citat din aceeași „gândire”, să recenzăm binevoitor fie și o singură carte, de versuri, de proză, de orice, care se referea la „victoriile construcției socialiste, eroismul oamenilor muncii, spiritul revoluționar”, în fine, tot repertoriul canonic al discursului public oficial.

Aceste „cerințe” nu erau însă o nouă. Nou era că se împuținaseră dramatic fabricanții cât de cât profesioniști de asemenea produse. Vechii maestri ai realismului socialist, câți mai erau în viață, se reculasera radical de peste două decenii și în orice caz nu mai voiau nici măcar să-și aducă aminte de ce scriseseră până prin 1964, cu atât mai puțin să-și refacă experiențele. Unii, ca Dan Deșliu, intrasera de-a dreptul în disidență, alții, ca Eugen Ibeleanu, măraiau semnificativ, cu subînțelese. Autorii consacrați de articole, pe linie și care dețineau funcții ce-i obligau tacit să dea curs „comenzii sociale” refuzau și ei sub tot felul de pretexte, uneori în mod ostentativ puerile. Se săturasera, nu mai voiau și considerau inutil chiar și efortul de a inventa explicații plauzibile. Cu una sau două excepții, intrasera într-un fel de grevă nedeclarată, dar evidentă, chiar și scriitorii membri ai Comitetului Central al PCR. Nu mai voiau să scrie nici chiar unii directori de edituri, oameni care în fiecare decembrie se dădeau și ei de ceasul morții să facă rost de texte pentru volumele „omagiale” din ianuarie, unul pentru El, altul pentru Ea. Și era din ce în ce mai greu să găsești un autor cu oarecare greutate literară care să dea o poezie cât de cât senină și în care, de exemplu, să figureze cuvântul „patrie”, așa încât să fie totuși lumea acoperită, de la noi, redactorii, până la cenzori, care aveau și ei, nu?, spaimale și șefii lor. În cel mai fericit

caz, cu autorii relativ buni se negocia. O poezie „de-a-nțăia”, adică elegant spus „ocazională”, cu patrie, cu partid, poate și conducător, iar în schimb, după câteva săptămâni, răsplata jertfii, tot felul de inși care voiau cu orice preț să-și vadă numele tipărit în România literară și în alte gazete. Există astfel un profesor de română, pare-se că suplinitor pe la un bun liceu din Capitală, care producea torențial versificații pe teme patriotice și partinice, exact cum se cerea. Băntuiau redacțiile și era publicat relativ frecvent, nu doar în România literară. Însul, care avea și aparență fizică a unui slab de minte, posesedea un caiet în care își înregistra maniacal fiecare bucată de papă, cu titlu, dată și numele publicăției. Ajunsesse la un moment dat pe la vreo 1.500 de „poeme” tipărite prin gazete. Mirarea lui constantă și profundă era că, deși revistele (inclusiv noi, România literară, principala revistă literară a țării, cea ce pe-atunci conta) îl publicau pe prima pagină, la toate editurile îi fuseseră respinse volumele în care strănsese aceste creații atât, nu?, de onorate, atât de prețuite. Chiar și la presupus obligatoriu patriotică Editura Militară, unde exista și o secție de beletristică, nu se tipăreau doar regulamente, i se respinse categoric un asemenea volum. Pe motiv de lipsă de talent, povestea el inocent și cu năduf în biroul lui Gabriel Dimisianu și Ion Horea.

(Continuare în pag. a II-a)

Agenda Elenei Ceaușescu

Se vede că anul fusese greu și pentru soții Ceaușescu. Doi vârstnici care în orice comunitate umană n-ar mai fi contat ca forță de muncă își asumaseră integral răspunderea unei țări. Utopia proiectului funcționa, paradoxal, de câțiva ani încoace. Bolovanul numit societate socialistă multilateral dezvoltată se rostogolea în virtutea unor resorturi și mecanisme (până în prezent, puțin cercetate) pe făgașul sfârșitului de secol al XX-lea.

Sâmbătă, 27 mai 1989, Elena Ceaușescu i-a primit pe Poliana Cristescu și pe Constantin Mitea și și-a fixat chiar o ședință. Era a 13-a din acea săptămână! Cei doi Ceaușescu îi „biciuiau” pe cei mari, sperând ca impulsul bestialilor și amenințările să creeze schimbări în coborâșul pe scara socială. Însăși tema ședinței de lucru din săliță — probleme de cadru —, cu participarea lui Emil Bobu și Constantin Radu (orele 12:35-13:23), sconta același efect. Starea continuă de mobilizare pe fronturile muncii, ca-n timp de război, se voia a fi indusă prin comanda și controlul unor „cadre revoluționare”. În privința alegerii lor, soții Ceaușescu ajunseseră la concluzii aparte vecinilor. Dacă la Moscova

„competența” devenise cuvânt-cheie în promovare, iar discuțiile despre rolul intelectualilor și specialiştilor animau dezbaterile din „făriele frățești” europene, în România urmau a fi promovați doar „muncitorii la bază”. Nici măcar propunerea de redactor-șef al unui ziar județean nu era confirmată de Tovarășa dacă candidatul nu începuse prin a face școala profesională și nu fusese mai întâi muncitor într-o uzină. Dacă „se ridicase” de acolo cu liceu la seral și „Ștefan Gheorghiu” (ideal ar fi fost și la „fără frecvență”) era cu sorți de izbândă. Obligatoriul și familist, și cu copii.

Dacă la vârf găseau candidați, greu îi aflau pentru „munca de energie” activiste UTC sau sindicale din fabricile reședinței de județ la primăria comunale. Multaufamilia muncitoare în bloc de specialişti din „noul centru civic comunal” și raportau îndeplinirea procentului de femei promovate. Iar cetățenii o alegeau unanim pe necunoscuta așmea venită. Căci așa era... „centralismul democratic”. Și politica de cadru a Elenei Ceaușescu.

Lavinia BETA

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Darul de la Casa de Copii

Am trăit alături de ei. De copiii de la orfelinat, cu care tatăl meu mă obliga să fiu bună și să împart (ii mulțumesc că mi-a dat această prețioasă lecție de compasiune). Eram cred că în clasa I, când i-am povestit de o colegă de la Casa de Copii care rămăsese orfană de mamă. A doua zi, pentru că așa imi ceruseră părinții, fetița a fost invitată să mănânce la noi acasă, după ore. Nu mai știu nici măcar cum o cheamă, imi amintesc că era tunsă foarte scurt, băiețește, și avea ochii mari și triști. Mai țin minte ascuțitoarea sub formă de contrabas, roz și „made in China”, pe care ea o văzuse pe masa unde-mi făceau temele. I-a plăcut și i-am dat-o, deși aveam inima strânsă. Eram un copil egoist care abia învăța primele lecții. A plecat cu ascuțitoarea mea în buzunar și cu brațele încercate de gutui...

Școala mea generală este peste drum de Casa de Copii. Blocul în care m-am mutat, prin clasa a III-a, avea tomberoanele gard în gard cu orfelinatul. Mă duceam cu găleata la gunoi și trăgeam cu ochiul în curte. Mi se părea înfricoșător, un fel de pușcărie

în care sunt închiși copiii condamnați la nefericire. Erau, dimineața, colegii mei de clasă. Aceeași învățătoare ne punea să buclăm „a”-ul, aceleași bănci înguste ne țineau prizonieri în timpul orelor, aceleași cravate ne fălăiau pe piepturile costelive (ei nu aveau inel de cravată și nici cămășile călcate...).

După însă, cei cu părinți plecam înspre casă, ei se întorceau la „Casă”. Nu vorbeau niciodată cu noi despre ce se întâmpla acolo. Nu îndrăzneau să-i întrebăm pentru ce motive sunt acolo. Aveam un coleg, Cristi, al cărui tată murise. Mama, femeie simplă, de la țară, își dăduse amândoi copiii la orfelinat, pe Cristi și pe sora lui, pentru că nu avea cu ce să-i crească. La primele lecții. A plecat cu ascuțitoarea mea în buzunar și cu brațele încercate de gutui...

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALE PERSONALE

27 MAI

Să nu uităm că, în luna aprilie, o primă listă cu peste 60 de semnatari fusese alcătuită de următorii intelectuali români din exil sau originari din România: Wolf von Aichelburg, Sorin Alexandrescu, Dan Alexe, Ioana Andreescu, L.M. Arcade, Nicolae Balotă, Daniel Boc, Andrei Brezianu, Nina Cassian, Teodor Cazaban, Matei Călinescu, Pavel Chihăia, Andrei Codrescu, Ilie Constantin, Antonia Constantin, Dan Cristea, Șerban Cristovici, Dan Culcer, Ioan Petru Culiuanu, Virgil Duda, Roxana Eminescu, Constantin Eretescu, Dinu Flămând, Helmut Frauendorfer, Victor Franză, Sanda Golopenția, Paul Goma, Vintilă Horia, Emil Hurezeanu,

Virgil Ierunca, Marie-France Ionesco, Gelu Ionescu, Rodica Iulian, Adina Keneres, Miron Kiropol, Sonia Larian, Monica Lovinescu, Maria Mailat, Vasile Mănușeanu, Cella Minart, Herta Müller, Damian Necula, Bujor Nedelcovici, Ion Negoitescu, Oana Orlea, Alexandru Papilian, Alain Paruit, Mihai Păpăzan, Radu Portocălaș, Lucian Raicu, Petru Romoșan, Horia Stamatu, Victor Stoichiță, Sanda Stolojan, Mariana Șora, Marin Tarangul, Alexandra Târziu, William Totok, Dorin Tudoran, Andrei Ujică, Mihai Ursachi, Ion Vianu, Ileana Vrancea.

Bineînțeles, nu doar scriitorii rețin atenția. Dacă se insistă asupra lor, nu e doar din pricina notorietății, dar și fiindcă, până mai ieri, opoziția lor, când și cât se manifesta, rămânea izolată.

(Continuare în pag. a II-a)

SILVIU PURCĂRETE – „CEL AȘTEPTAT” LA CRAIOVA

(Urmare din pag. 1)

La sfârșit însă, s-a ridicat în picioare, a aplaudat o dată cu alți zeci de spectatori, fascinat. Se simțea încărcată, puternică. Cu o experiență pe care sigur urma să o mai repete.

Acțiunea piesei e simplă: august 1944, o tânără comunistă este condamnată la moarte pentru „activitate subversivă” – pedeapsa capitală e comutată pentru câteva luni, fata fiind găsită însărcinată, în urma violului colectiv din arestul Poliției. Confruntarea ei cu anchetatorii ucigași e directă, din moment ce în piesă sunt două planuri care se confruntă: agresorii, grup compact de ticăloși, și deținutele, victime ale unei existențe chinute.

Regizorul al Teatrului Mic din București, alături de Cătălina Buzoianu și Cristian Hadjicula, Silviu Purcărete participase la premiera craioveană a spectacolului „Mobilă și durere” pus în scenă de acesta din urmă. Ocazie cu care directorul de atunci al Naționalului craiovean, Emil Boroghina, i-a propus să monteze pe scena din Bănie un spectacol shakespearian, cunoscându-i atracția pentru teatrul lui Shakespeare și al tragicilor greci. A ales „Troilus și Cresida”. Însă atunci când urma să se ia o decizie definitivă asupra titlului piesei care urma să fie montată, Silviu Purcărete anunță că a renunțat la „Troilus și Cresida”, motivând că, deși a încercat, nu se poate desprinde încă de viziunea lui David

Actorii Ilie Gheorghe, Angel Rababoc, Valeriu Dogaru, Valentin Mihaili, Ion Colan și Remus Mărgineanu în „Piticul din grădina de vară”
FOTO: Arhiva Teatrului Național Craiova

Esrig și de spectacolul acestuia de la Teatrul de Comedie, realizat la mijlocul anilor '60. „Cum Consiliul Culturii și Educației Socialiste cerea

expres teatrelor naționale în acea perioadă să includă în repertoriu texte din dramaturgia contemporană românească, l-am rugat pe

domnul Purcărete să pună totuși în scenă, pentru început, un astfel de text, sugerându-i și câteva titluri: „Muntele” și „Piticul din grădina

de vară” de D.R. Popescu sau „Luptător pe două fronturi” de Marin Sorescu. Intrucât văzuse una sau două montări cu „Piticul...”, care

cred că nu îl impresionase, acesta ieșea inițial din calculele și opțiunile sale”, își amintește Emil Boroghina.

La trei zile după această discuție, Purcărete anunță în final, totuși, opțiunea sa pentru „Piticul din grădina de vară”, simțind că „ar putea face un spectacol credibil”. A alcătuit distribuția și a început lucrul cu actorii.

După mai multe repetiții la care nu participase, Boroghina asistă într-o zi la ceea ce „părea dintr-o altă lume”, dupe cum singur afirmă. „Actorii, pe care-i cunoșteam, le știam și calitățile (la mulți, de excepție) dar și limitele, nu mai erau aceleași. Se transfiguraseră. Erau parcă vrăjiți. Ascultau dumnezeiește și încercau să răspundă cu promptitudine la absolut tot ce le cerea regizorul. În intimitatea mea, am simțit în acel moment că Silviu Purcărete este pentru acest colectiv „cel așteptat”, cel cu care, dacă un teatru are șansa, se poate întâlni o dată la câteva generații.

Ajutat și de șansă, Silviu Purcărete a devenit într-adevăr pentru Craiova omul providențial”, povestește Boroghina. Spectacolul, „s-a înălțat”, devenind ceea ce a fost și va rămâne unul dintre cele mai mari spectacole realizate vreodată în teatrul românesc.

S-a transformat în ceea ce l-a făcut pe criticul muzical Iosif Sava să afirme că a asistat la „o adevărată Simfonie”, „Piticul din grădina de vară” oferindu-i cea mai surprinzătoare dovadă că muzica și teatrul sunt aliați.

Ca și în „Unchiul Vanee”, montată la Craiova de regizorul Mircea Cornișteanu, scenografia Ștefaniei Cenean a devenit parte integrantă, actor principal în cadrul spectacolului, mărind forța expresivă a textului. Lucrând cu Silviu Purcărete la „Piticul din grădina de vară”, Ștefania Cenean și-a confirmat valoarea atrăgând atenția unui alt mare regizor, Andrei Șerban.

Concluzia acestei montări a fost clară și unanimă pentru întreaga lume a teatrului, care descoperea acum o montare a „Piticului...” ieșită din rutina montărilor precedente. Despre Silviu Purcărete, Ileana Berlogea, istoric de teatru, afirma că „a creat o montare de mare frumusețe și forță emoțională, rescriind într-un limbaj teatral alcătuit din semne cu o impresionantă putere de sugestie recievemul eroic al lui D.R. Popescu”, și despre care chiar autorul piesei, spunea la o lună de la premieră, „că este unul dintre regizorii de marcă, nu numai ai generației sale, ci chiar al teatrului românesc”.

În cadrul Festivalului Național de Teatru din același an, „Piticul din grădina de vară” a primit mai multe distincții: premiul I pentru spectacol, premiul I pentru regie, premiul I pentru scenografie (Ștefania Cenean), premiul I pentru acțiunea Leni Pinthea Homeag, premiul al II-lea pentru actorul Tudor Gheorghe, premiul al II-lea pentru acțiunea Mirela Ciobaș și premiul al III-lea pentru acțiunea Diana Gheorghian.

Andreea TUDORICĂ

ARTICOLUL ZILEI

Rolul informaticii în noua revoluție agrară

Agricultura, ca ramură de bază a economiei naționale, se plasează printre domeniile prioritare ale aplicării informaticii, ceea ce este ilustrat și de faptul că utilizarea calculatoarelor electronice în acest domeniu a făcut primii pași prin anii '50. Utilizarea calculatoarelor electronice în agricultură este înlesnită și impusă în același timp de specificul producției agricole, în cadrul căreia, alături de factorii umani și de mijloacele de producție create de om, acționează factorii și procese biologice, biochimice, chimico-fizice, meteorologice ș.a., fenomene și procese naturale care, pentru a fi cunoscute și stăpânite în folosul creșterii producției agricole, impun tehnici și mijloace informaționale deosebit de perfecționate, capabile să recepționeze, să prelucereze și să analizeze operativ un volum de informații de mare complexitate.

Este cunoscut faptul că în agricultură, în unele cazuri, dacă procesul decizional și de acțiune înregistrează întârzieri de câteva zile sau chiar câteva ore, se poate compromite parțial și chiar total rezultatul unei munci îndelungate (cazurile unor epizotii la animale, mana la plante etc). Pentru astfel de cazuri, realizarea unor sisteme informatizate de avertizare și acțiune operativă are o eficiență economică ce depășește de zeci sau sute de ori investițiile făcute în acest scop. Referindu-ne la volumul însemnat de informații culese, prelucrate și valorificate în agricultură, este suficient să amintim că activitățile de evidență cadastrală și de caracterizare calitativă a solului, de pildă, urmăresc la nivelul unei parcele cadastrale zeci de indicatori, iar numărul parcelor este de ordinul milioaneilor.

Prin urmare, sunt greu de imaginat, și cu atât mai greu de fundamentat, planurile de amplasare optimă a culturilor, prin aplicarea rotației acestora în cadrul asola-

mentelor, recurgându-se la informații privind caracteristicile calitative ale solului, fără a folosi modelele cibernetice și calculatoarele electronice. O astfel de variantă de plan, la nivelul unei unități agricole de producție, implică prelucrarea a mii de informații (indicatori, norme tehnologice, normative economice, coduri etc), iar la nivelul ramurii – milioane și zeci de milioane de asemenea informații.

Este demn de menționat faptul că în peste 30 de ani de „informatică agricolă” am reușit să acumulăm o experiență valoroasă, materializată într-o gamă bogată și variată de modele cibernetice și programe aplicative, ce acoperă o bună parte din domeniile de activitate, funcțiile diferitelor tipuri de unități (IAS, SMA, CAP etc.) și nivelurile structurii organizatorice de ramură și teritoriale.

Prin politica de investiții promovată de conducerea de partid și de stat în agricultură, considerată a doua ramură de bază a economiei naționale, s-a stimulat dotarea cu echipamente electronice de prelucrare automată a datelor, reducându-se, totodată, decalajul mare privind dotarea acestor ramuri în comparație cu industria. Astfel, în perioada cincinalului precedent (1981-1985) și a actualului cincinal, capacitatea de prelucrare a datelor (calculată în kilo octeți) din agricultură a crescut de câteva zeci de ori față de nivelul atins până în anul 1980. În prezent, agricultura noastră dispune de calculatoare electronice din familia Coral și Independent, de calculatoare de tip Felix C 256 – 1024 și de câteva sute de microcalculatoare, cea mai mare pondere a acestor echipamente având-o unitățile agricole de producție și unitățile de cercetare științifică și de producție.

Cu sprijinul Comitetului Național pentru Știință și Tehnologie, Ministerului Agricul-

turii, Academiei de Științe Agricole și Silvicultură, s-a elaborat strategia de informatizare a agriculturii în perspectiva anilor 2000-2010. Astfel, „centrul de greutate” al procesului de informatizare a fost plasat în unitățile agricole de producție și în organismele teritoriale din agricultură. În prezent, sunt organizate în 14 județe oficii de calcul și stații de calcul, aflate în subordinea direcțiilor generale pentru agricultură.

Exemple demne de urmat în procesul de informatizare, prin utilizarea eficientă a calculatoarelor electronice în aplicațiile de programare operativă a producției agricole, în furajarea, selecția și reproducția animală, în amplasarea optimă a culturilor, în planificarea și evidența financiar-contabilă și în alte lucrări oferite și numeroase unități agricole, printre care întreprinderile avicole de stat din Bacău, Oradea și Băicoi, combinatele de producere și industrializare a cărnii de porc din Ialomița, Timiș, Călărași ș.a.

În strategia de informatizare a agriculturii, ca, de altfel, și în alte ramuri, se urmărește introducerea calculatorului la locul de muncă al inginerului, tehnicianului, economistului, șefului de fermă, planificatorului etc. Pentru rezolvarea sarcinilor de muncă. De altfel, se înregistrează o tendință de remodelare a structurii activităților desfășurate de ce informaticienii, cu accent pe elaborarea produselor-program generalizabile, orientate către utilizatorul „neinformatician”, de proiectare și implementare a unor sisteme performante de teleprelucrare a datelor și a sistemelor de gestiune a bazelor de date, alături de o preocupare susținută de pregătire profesională a utilizatorilor și de acordare a asistenței tehnice unităților de producție.

Dr. ing. Valeriu PESCARIU
Știința, nr. 14.544/1989

RESTITUIRI

Decret al Consiliului de Stat pentru ratificarea Protocolului la Convenția privind înființarea Organizației de colaborare în industria de rulmenți de la 25 aprilie 1964

Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România decretează:

Art. 1 – Se ratifică protocolul la Convenția privind înființarea Organizației de colaborare în industria de rulmenți, de la 25 aprilie 1964, semnat la Sarajevo la 5 decembrie 1986.

Art. 2 – La depunerea instrumentelor de ratificare, partea română va menține „De-

clarația” făcută cu ocazia semnării „Protocolului” potrivit căreia „în legătură cu prevederile art. I lit. e) din Convenția privind statutul juridic, privilegiile și imunitățile organizațiilor economice interstatuale, care își desfășoară activitatea în anumite domenii ale colaborării, partea română declară că prin termenul folosit în cuprinsul convenției

menționate de „reprezentanții ai statelor” înțelege reprezentanții permanenți ai părților contractante în direcția OCIR”.

Nicolae Ceaușescu
Președintele Republicii Socialiste România
București, 26 mai 1989, nr. 127

Monitorul Oficial,
26 mai 1989

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI
O colecție de literatură românească

În fiecare miercuri,
numai cu **JURNALUL NAȚIONAL** 10,9 LEI
CEL MAI CITT ZIAR DE CALITATE

www.jurnalul.ro

Cărțile se distribuie la chisocor sau cu abonamentul Jurnalul PLUS și Jurnalul cu Carte.

CRIZA DE OPORTUNIȘTI

(Urmare din pag. 1)

„Dar cum să n-am talent dacă România literară mă publică pe prima pagină?!”, se-ntreba el dramatic în timp ce ne mai livra un teanc întreg de poezii de a-ntăia. Se-ntreba și ne-ntreba, dar ce i se putea răspunde?! Gabriel Dimisianu mustăcea diplomatic, Ion Horea, poet bucolic și ardelean delicat, îl ogoia cu câte un molatic și ipocrit fratern, Iasă, Poete, ...”, eu încercam să-mi imaginez ce fel de ore ținea ipochimenul la liceul unde zicea că predă. Existau, firește, și cazuri grave, cum era cel al unei poete relativ onorabile care se smintise întru Ceaușescu: se îndrăgostise de el, iar între două sederi la balamuc scria poezii partinice cu deliruri sexuale.

De fapt, această criză de oportuniști era provocată mai puțin de creșterea cererii și mai mult de devalorizarea lumii literare și artistice în România de atunci. Partidul, a se înțelege Ceaușescu, nu mai dădea doi bani pe această lume. Cu scriitorii, Ceaușescu nu se mai întâlnea din martie 1981. Nu mai voia să aibă de-a face cu ei. Ultima conferință a Uniunii Scriitorilor la care luase parte se ținuse în 1977. La cea din 1981 nu se mai duse, deși era una dintre participările importante prevăzute de protocolul de partid. Una dintre țintele

România Literară, prima revistă culturală a țării, era condusă de D.R. Popescu, redactor-șef, Ion Horea, redactor-șef adjuncț, și Roger Câmpeanu, secretar general de redacție

nemărturisite ale „Cântării României” era să asigure în timp substituirea creatorilor profesioniști cu amatori. De aceea, probabil, din 1981 și până la căderea regimului nu s-a mai ținut nici o conferință a Uniunii Scriitorilor, deși ar fi trebuit să aibă loc

la fiecare patru ani. Primirea de noi membri fusese, pesemne tot de aceea, blocată. În Știința se publicau, cu ocazia diferitelor omagii (și totul nu era decât omagii!), tot felul de producții versificate primitive, cam în genul manelelor de astăzi, și semănate de muncitori, ceapiști etc. Diferitele privilegii și avantaje materiale pe care, după modelul sovietic, le avuseseră și scriitorii români „pe linie” din primele decenii de comunism, se rarefiaseră până la dispariție. Expresia „poeti de curte”, folosită curent în presa occidentală pentru desemnarea celor care produceau compuneri versificate întru preamărirea cuplului Ceaușescu, nu are nici o acoperire faptică pentru România din anii '80. Pentru a exista „poeti de curte” e mai întâi necesară o „curte”, dar Ceaușescu nu avea așa ceva. Se înconjurase de persoane terne, interesabile, pe care le ținea la distanță, de-a lungul timpului îi eliminase pe cei care dădeau semne că ar avea ceva personalitate. În anturajul lui nu existau nici scriitori, nici artiști.

Și-atunci, de ce să-nflorească oportunistul?! De aceea nu mai erau decât grafomani și deliranti, bieți mediocri vestezi, ticniți de serviciu într-o vreme smintită...

Mircea IORGULESCU

Chimistul Râmnicu-Vâlcea, noua regină a handbalului

Începând cu anul 1989, capitala handbalului feminin românesc s-a mutat la Râmnicu-Vâlcea. După ce a cucerit pentru a doua oară în scurtă sa istorie Cupa IHF, Chimistul și-a trecut în palmares și primul titlu de campioană națională, punând astfel capăt supremației instaurate în ultimii ani de Știința Bacău și continuată apoi, pentru un singur sezon, ce e drept, de Mureșul Târgu-Mureș. Cu jucătoare precum surorile Maria Torok-Verigeanu, Edit Torok-Matei, Mariana Tărcă, Doina Rodeanu, Lăcrămioara Lazăr, Liliana Țoape și Carmen Moldovan, care erau și componente ale echipei naționale, Chimistul, devenită Oltchim după Revoluție, a defilat prin campionat, reușind performanța rară de a încheia competiția fără înfrângere. Rezultatul era cu atât mai remarcabil, cu cât echipa fusese penalizată la începutul sezonului cu trei puncte, fiind suspectată că în campionatul anterior nu și-ar fi apărut corect șansele la un meci cu Do-robanțul Ploiești. Faptele nu au fost însă niciodată dovedite, întregul scenariu fiind, se pare, pus la cale de șeful securității din Vâlcea, care răspundea de echipa de volei a orașului. În orice caz, nimeni din club nu a fost sancționat în vreun fel, însă penalizarea a rămas. Un rol determinant în obținerea acestui

Maria Torok-Verigeanu, cea mai bună jucătoare din istoria handbalului vâlcean, este astăzi antrenoreasă la Centrul de Excelență FOTO: AGERPRES

succes l-au avut antrenorii Ioan Gherhard și Gheorghe Ionescu, ultimul venit la echipă în pauza dintre tur și retur, chiar de la rivala din Târgu-Mureș. Cei doi au colaborat excelent și au avut meritul de a fi știut să sudeze o formație cu jucătoare de mare valoare, având fiecare o puternică personalitate. Nimic însă nu ar fi fost posibil fără implicarea Combinatului Chimic, a autorităților locale, care au sprijinit în permanență echipa, având grijă ca jucătoarele să aibă tot ceea ce le trebuie. Unul dintre oamenii care cunosc pe de rost povestea handbalului vâlcean este Petre Berbecaru, cel care a venit la Chimistul în 1982 și nu a mai plecat. Fost secretar al clubului înainte de Revoluție, azi vicepreședinte, Petre Berbecaru își amintește cu plăcere de titlul cucerit cu 20 de ani în urmă. „Numai când rostești nume precum Maria Verigeanu, Edit Matei, Mariana Tărcă sau Doina Rodeanu îți dai seama ce echipă aveam atunci. Cu certitudine, multe dintre ele ar fi făcut față fără probleme și în handbalul de azi. Maria Verigeanu rămâne pentru noi un simbol, este cea mai mare jucătoare pe care am avut-o vreodată. De altfel, intenționat să propunem Federației Române de Handbal ca Centrul de

Excelență care funcționează la noi să poarte numele ei. Un rol esențial în crearea acestei echipe l-a avut Ioan Gavrilăscu, cel care conduce clubul de 30 de ani. El a avut ideea să ne orientăm spre un sport în care să ne luptăm cu Steaua și cu Dinamo. Așa a fost ales handbalul feminin. A contat enorm și sprijinul combinatului. Pe hârtie, jucătoarele erau amatoare, erau obligate să fie încadrate undeva. Combinatul le-a făcut carte de muncă, le-a dat salarii decente, chiar dacă nu trebuiau să meargă la serviciu, le-a ajutat să primească apartamente cu chirie în oraș. Singurul lucru pe care trebuiau să-l facă era să joace handbal. Cam astea erau singurele avantaje. Alte stimulente materiale se acordau rar, doar când se obțineau vreun performanță mai deosebită și, de cele mai multe ori, erau doar simbolice. Așa era pe atunci, când nu se vorbea de sport profesionist în România”, spune Petre Berbecaru. Din 1989, în handbalul feminin românesc s-a instaurat „dictatura” vâlceană. În următoarele două decenii, formația din Zăvoi, fie că s-a numit Chimistul, fie Oltchim, avea să mai cucerească încă 14 titluri de campioană, 12 Cupe ale României, o Cupă a Cupelor și o Supercupă a Europei.

Vlad IONESCU

RADIOGRAFII CULINARE

Tortul de banane

Situație critică! Critică de tot! Aveam mare nevoie de banane! Mă pusese „ucigaș” toacă să spun că știu cum se face tortul de banane și mi-am aprins paie în cap. Primisem, la un troc, un kilogram de pișcoturi. Proaspete și minunat mirositoare, pișcoturile atrăgeau toate persoanele din casă, lucru ce mă îngrozea. Doream să fac ceva deosebit din ele și îmi adusesem aminte, cu glas tare, cum se face tortul de pișcoturi cu cremă de banane. Atât mi-a trebuit! Toți au intrat într-un fel de agitație ciudată, încât am fost nevoită să le promit că voi face ticălosul de tort. Da, promiți, dar trebuie să te ții de cuvânt! Și cum compărtășeam în stil bine cu drumul lung și ochii sfoară, m-am așternut la cale. Uite-așa, am băntuit cam trei zile la rând, după-amiază, că dimineața mai și munceam, și n-am găsit nici urmă de banane. Ba o vânzătoare de la o cofetărie îmi zice răstit: „Fato! Acu' vrei banane? Unde-ai auzit că s-a băgat banane la vremea asta? Alea vin doar aproape de Crăciun! Bagă d'alea tari ca piatra și verzi ca iarba. Tre' să le ții două luni ca să se coacă”. Ce era să fac? Femeia avea dreptate. I-am mulțumit și am plecat spășită.

A doua zi, la serviciu, una dintre colege îmi dă o idee, și anume să caut pe la un restaurant din centru. Ah! Când am auzit centrul mi-am amintit imediat că aveam o fostă colegă de școală care era șefa unei mari cofetării de pe Calea Victoriei. Cum s-a terminat programul, am pus toate persoanele din casă, lucru ce mă îngrozea. Doream să fac ceva deosebit din ele și îmi adusesem aminte, cu glas tare, cum se face tortul de pișcoturi cu cremă de banane. Atât mi-a trebuit! Toți au intrat într-un fel de agitație ciudată, încât am fost nevoită să le promit că voi face ticălosul de tort. Da, promiți, dar trebuie să te ții de cuvânt! Și cum compărtășeam în stil bine cu drumul lung și ochii sfoară, m-am așternut la cale. Uite-așa, am băntuit cam trei zile la rând, după-amiază, că dimineața mai și munceam, și n-am găsit nici urmă de banane. Ba o vânzătoare de la o cofetărie îmi zice răstit: „Fato! Acu' vrei banane? Unde-ai auzit că s-a băgat banane la vremea asta? Alea vin doar aproape de Crăciun! Bagă d'alea tari ca piatra și verzi ca iarba. Tre' să le ții două luni ca să se coacă”. Ce era să fac? Femeia avea dreptate. I-am mulțumit și am plecat spășită.

O dată cu noaptea, a venit și șefa, cu mașina cu înghețată. Surprinsă și bucuroasă, m-a primit la sănăl ei imens și, în timp ce mă strivea, mă întrebă ce vreau. Biata de ea, era obișnuită ca toți care o căutau că-i cerea ceva! Și-am început, ca să-i domolesc avântul de iubire, să-i spun că una dintre subalterne mi-a oferit o înghețată și un suc, iar eu mă simțeam obligată să-i plătesc. Ea a sărit ca arsă, dându-mi drumul din brațe, și nu a vrut să-mi primească banii. Mai colescu puțin subiectul și, ca așchia lui Bulă, o tresnesc direct în banane. Îi povestesc ce și cum și-i spun că trebuie să mă ajute, că numai la ea mi-e nădejdea etc. Colega clipește des și-mi zice mijind ochii și bățând din cap. „Bă! După ce-ai făcut tu pentru mine, să nu te ajut eu acum? Și, dacă vrei să-mi holbat la mobilele, tablourile și ceasurile puse în vânzare la un magazin de antichități, simțindu-mă ca acasă. M-am întors apoi la cofetărie și m-am pus iar pe așteptat, pentru că încă nu venise șefa și telefonul celular încă nu era pe la noi prin cartier ca să află care e situația. Uneia dintre vânzătoare i se făcuse milă de mine și m-a servit cu o înghețată și un suc la șefa în birou.

gândești!”, îmi mai zise. Până să deschid eu gura, pe ușă intră un picolo de la marele restaurant de alături, îi dădu un pachet și-i zise: „A zis sefu' să vă dau asta! Vine el mai târziu p' aici!” și dispăru. Minunata mea colegă luă pachetul și-l îndesă în sacoașă mea de pradă și încercă să mai afle de la mine ce mai fac unele cunoștințe comune. Eu i-am tăiat-o scurt și i-am zis că o aștept sâmbătă, când o să fac și tortul și o să stăm de vorbă toată noaptea. Ea s-a uitat la mine ca la o aurită și mi-a zis: „Mă, eu n-am timp nici să mă ocup de fiul-meu! Dacă n-ai fi mama, nu știu ce m-aș face! Aici nu ai timp liber decât după douășpe noaptea, până dimineața la șase! Trebuie să fii prima și să plec ultima! Ieri, pe la unșpe jumătate noaptea, m-a sunat de la sector că azi-dimineață aveam nevoie să le facem cinci torturi de mascotă! Le-am ținut pe fete până dimineața ca să le terminăm! Tu crezi că pot să vin? Doar dacă vii tu pe aici putem sta de vorbă, dacă avem noroc!”. Îmi mai zise ca să mă uluiască. Eu eram convinsă că nu mai lucra, pentru că era șefa, dar ea lucra cot la cot cu celelalte cofetărese și se ocupa și de conducerea magazinului!

„Și să-ți spun. Tu cum faci tortul? Pui pișcoturile în lapte cu votcă sau coniac, ceva rom?” „Da”, îi zic eu interesată de întrebarea ei prostescă. „Nu, că dai la copii! Mai bine pune-le în sirop de lămâie, da' fă-l mai acrisor, ca să fie răcoritor. Pe urmă pui bananele frecate cu frișcă. Să-l lași până a doua zi. Când îl tai pui și înghețată deasupra. E grozav!”, îmi mai zise ea. Pusă în încercătură, mi-am luat sacoașă și i-am zis că trebuie să aranjăm într-un fel, ca să ne vedem și să putem vorbi, în timp ce mă îndreptam către ușă. Ea m-a condus, am ieșit în stradă și, când am ajuns la colțul magazinului, o vânzătoare mă strigă de sperie un moș întârziat cu ochii în vitrina plină cu torturi și figurine din zahăr. „Doamnă, doamnă, ați uitat înghețata!”, și alergă să-mi bage în sacoașă și o cutie cu înghețată. Până sâmbătă, nici nu am știut ce fel de înghețată era, pentru că n-am avut curaj să deschid cutia. Odată deschisă, s-ar fi evaporat ca aburul în gurile hrăpărețe. Sâmbătă, am făcut tortul! A fost delicios! Dar înghețata, ceva de vis! A fost pentru prima dată când am mâncat înghețată de mentă! Adevărat!

Veronica BECTAȘ

vremea

Vremea s-a încălzit ușor. Cerul a fost mai mult noros în regiunile sud-estice, vestice și nordice, unde pe alocuri au căzut ploai care au avut și caracter de averse. În restul teritoriului, cerul a fost temporar noros, iar ploile au fost izolate. Vântul a suflat slab până la moderat. Temperaturile maxime vor fi cuprinse între 15 și 25 grade Celsius.

iar minimele între 6 și 16 grade Celsius. Pe alocuri, în zona de munte și izolat în restul teritoriului, dimineața s-a produs ceață. La București au fost condiții de ploaie, însă vremea s-a mai încălzit. Temperatura maximă a oscilat în jurul valorii de 21 de grade Celsius, iar minima a fost cuprinsă între 11 și 13 grade Celsius.

amintiri

Rachiul Banilor, produs de IVPS Dolj, o licență demnă de înalți dregători ai Otteniei, în '89 la îndemâna tuturor

tv 27 mai 1989

13:00 Telex
13:05 La sfârșit de săptămână
Mândru-i cântecul la noi. Muzica populară
România pitorească. Tg. Ocna și Slănic Prahova – repere ale vacanțelor și curelor balneare
Redactor Nicolae Holban
Un cântec pentru dumneavoastră cu Daniel Iordăchioaie
Prognostice meteo pe luna iunie
Din universul desenului animal
Telespot
Din Filmoteca de aur tv
Două melodii, o interpretă: Angela Ciocină

Redactorii ediției: Liviu Tudor Samuilă, Irina Nistor
14:45 Săptămâna politică
15:00 Închiderea programului
19:00 Telegazeta
19:25 Sub tricolor, sub roșu steag
Versuri patriotice, revoluționare
Redactor Adrian Munțiu
19:40 Teleenciclopedia
Redactori: Cornelia Rădulescu, Ioan Ionel
20:10 Laudă omului muncitor
Spectacol literar-muzical-coregrafic
În distribuție: Angela Similea, Mirabela Dauer, Dida Drăgan,

Ștefan Hrușcă, Vasile Șeicaru, Dan Spătaru, Mihaela Runceanu, Claudia Nacu, Dorin Anastasiu, Veta Biriș, Dumitru Fărcaș, Gheorghe Turda, ansamblurile folclorice din Valdeeni și Boșoara, județul Vâlcea. Recită actorii: Ovidiu Iuliu Moldovan, Gelu Nițu
Coregrafia Mihaela Atanasiu Regia tv Doina Anastasiu
Redactori: Mariana Șoitu, Eugen Dumitru
21:00 Film artistic
Casa de sub arbori
22:20 Telegazeta
22:30 Închiderea programului

anunțuri

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU
Întreprinderea de Aparatură Electronică de Măsurat și Industriale București, Șoseaua Fabrica de Glucoză nr. 9-11, Sector 2, Platforma industrială Pipera încadrează următorul personal în condițiile Legii 12/1971, cu domiciliul stabil în municipiul București: tinichigii auto, vopsitori auto. Informații suplimentare la sediul Întreprinderii.
Întreprinderea Metalurgică Română pentru Aeronautică București, Strada Zăpada Mielilor, 16-18, Sector 1, Platforma Băneasa, în baza Legii 12/1971 încadrează următorul personal muncitor: turnători, forjari, soferi, merceologi și încărcători descărcători.

Unitatea de Mecanizare, Transport și Construcții Forestiere Militari, cu sediul în București, Bulevardul Preciziei numărul 40 A, Sector 6, încadrează în condițiile Legii 12/1971 următoarele categorii de personal: mecanici auto, sudori - electric și autogen, strungari, rectificatori, frezori, buldozeriști.
VĂNZĂRI
Vând videorecorder Sharp din 1987 CC/R, stare ireproșabilă, monitor, picup Toshiba, amplificator Akay, videocasete sigilate.
Vând urgent convenabil videorecorder Orion nou, motocicletă Mobra, eventual piese, mobilă diversă. Așteptăm provincia.

Vând piese mobilă, cărți, lână, salte, centuri automate, claxoane, uși, covor lână, butelie volaj, mașină de cusut, aragaz, barcă fibră sticlă cu motor.
Vând mobilă, mocheta, lustră și diverse obiecte. După ora 17:00.
Vând urgent aparat de marit foto cu corp color, lampă foto nouă sigilată pentru diverse măriri de fotografii.
CUMPĂRĂRI
Cumpăr televizor color în garanție.
Cumpăr cap video Național NV 370 VEH, absolut nou.
Cumpăr aparat de aer condiționat.
Cumpăr video cameră și piese Ford 13 M.

SĂ RĂDEM CU EI!

Din dosarele comisiei de judecată

● Noi, crezând că sunt oameni serioși, cum au arătat la început, le-am încredințat toată gospodăria, cu condiția ca în primăvară să sape via și să muncească și la colectiv. Toată iarna, acești escroci, câte patru, cinci din familie, au cărat cu bidoanele toată băutura. Au luat și un garaj din curte, acoperit cu țigla, făcut de tatăl meu, și l-au vândut însușindu-și banii. În luna

decembrie l-am dat lui I.C. una oaie merinos pentru întreținere, eu fiind plecat de acasă în timpul iernii, și prin februarie, când am venit acasă, mi-a spus că a murit oaia de la naștere, făcând doi miei - unul mort și unul viu. Sunt de acord că a murit, dar de ce nu mi-au dat pielea oii și mielul pe care l-a fătat?

căruta cu împrumut pentru a merge la cazan. Am așteptat să-mi aducă măgarul și căruta și l.D. mi-a adus numai căruta cu un alt măgar străin. L-am întrebat: unde este măgarul? A zis că l-a lăsat în curte la D.G. la ora 17:00, căci nu mai avea nevoie de el. Când s-a dus să-l ia, în ziua următoare, a aflat că fusese sustras din curte.

● Subsemnatul i-am dat măgarul și
Otlul, nr. 2.722/1989

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

Prestările de servicii – la periferia preocupărilor?

Orașul Sulina s-a dezvoltat mult în ultimele două decenii. S-au creat noi și importante unități economice, s-au construit numeroase blocuri de locuințe și unități comerciale moderne. A crescut și populația orașului. O singură activitate a rămas în urmă: prestațiile de servicii pentru populație care nu satisfac cerințele și exigențele sulieneilor. Afirmarea se bazează pe constatările dintr-un recent raid întreprins în orașul de la vărsarea Dunării în mare. Intrăm în atelierul de reparații încălțăminte și marochinărie (unitatea nu are firmă, fiind dată mai demult la revopsit). La program am găsit-o doar pe Georgeta Simionov, sotul (amândoi sunt cizmari aici) fiind plecat să caute ulei pentru mașina de cusut. „Clientelă avem destulă – ne spune Georgeta Simionov –, dar ne lipsesc mereu materiale, adesea fiind puși în situația să nu putem onora o serie de comenzi. De aici și nemulțumirile celor care apelează la serviciile noastre și timp irosit degeaba. De exemplu, nu avem cuie suficiente și de mărimea necesare, prenzandez ș.a.”. Am văzut și noi o comandă făcută la data de 3 februarie a.c. și neonorată până în prezent pentru că atelierul nu are tocure de cauciuc și alte materiale necesare. Nici reparațiile la obiectele de marochinărie nu se pot executa, din același motiv. Lipsă de

materiale înregistrează și alte secții, în special cea de coafură. Deși era oră de program, la secția coafură ușa era încuiată cu lacăt. Cofeaza era plecată la Tulcea după materiale. Închis era și atelierul de cosmetică. Din cinci secții prestatoare de servicii, ce aparțin de Cooperativa Meștesugărească Unirea din Tulcea, în ziua de 11 mai s-a lucrat doar în două: la reparații încălțăminte și la croitorie. Și anomaliile se repetă des, în ceea ce privește respectarea programului de funcționare a secțiilor. I-am întrebat pe meștesugarii de la Sulina de câte ori au fost vizitați (și ajutați în același timp) de cineva din conducerea Cooperativei Unirea Tulcea în perioada mai 1988-mai 1989. „Niciodată, în afară de o tovarășă revizor” – a fost răspunsul. În atari condiții nu ne mai miră deficiențele și neajunsurile de tot felul existente în domeniul prestațiilor de servicii către populație. Și ar mai fi ceva de notat: în Sulina lipsesc secții de reparat frigider, mașini de spălat, aspiratoare, ceasuri, articole de marochinărie și o secție de croitorie pentru femei. De aceea se impun măsuri hotărâte și cât mai grabnice pentru ca prestațiile de servicii la Sulina să nu mai fie un simulacru. C. DOINCĂNEANU Delta, jud. Tulcea, nr.2091 din 1989

Oricând

ORIZONTAL: 1) Albeața specifică tuturor cataractelor – Local de petrecere de unde se pleacă pe două cărări (pl.). 2) Obligatorii pentru realizarea unui careu-record – Primul aparat de zbor din istoria omenirii. 3) Se plimbă de plăcere în incinta palatului – Cuvânt de bun rămas spus la despărțire. 4) Dă bani la casa fără să cumpere nimic (fem.). 5) Cea mai mică particulă elementară – Pietre de hotar din lumea satului. 6) Prescurtări uzuale care conferă cursivitate unor texte... literare 7) Legătură telefonică realizată la înălțime. 8) Picătură murală obținută în acvaforte – Polii din Arctica și din Antarctica! 9) Zece la sută... la premier! – Nu se simte mai deloc în largul lui. 10) Marea Neagră localizată-n timp și spațiu – Vopsite... în toate culorile (sic!).

VERTICAL: 1) Lacrimile ei curg râuri, râuri... – Mod de apreciere a mărimumilor în sistemul metric. 2) O formă de studiu individual. 3) Au fost atacați prin surprindere – Model de haină de tip clasic. 4) Incastrăție-n scoarță benefică pentru oameni. 5) Un fel de petrecere la o nuntă – Tratatul liniștitor pentru crăpăturile buzelor. 6) Așa nu mai poate fi făcut răspunzător de nimeni. 7) Mic de stat pentru un solist (fem.). 8) Un om care nu știe ce are de făcut – Apar în filmul „Iluzii pierdute”. 9) Notă maximă la un examen de capacitate – Ritmul de tangou al poeziei. 10) Dată cu roșu în calendarul priorităților.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

Dicționar: SST Revista Rebus, nr. 19/1989